

Arrest

nr. 277 817 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ASBAI
Mechelsesteenweg 64 bus 201
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. ASBAI, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 januari 2005 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 augustus 2005 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 9 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Op 22 februari dient verzoeker voor de tweede maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal neemt op 21 april 2022 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een orthodox christen van Armeense origine te zijn. U verklaart A.M.A.(...) te heten en geboren te zijn op 11 april 1963 te Zakho (Dohuk). U studeerde tot 1986 mechanica aan het technisch instituut te Mosul. Nadien deed u een specialisatiejaar olieboren in Bagdad. Van 1987 tot 1988 volbracht u uw militaire dienstplicht in de oliesector, eerst ongeveer een half jaar in Bagdad en nadien in Zakho. Na uw legerdienst werkte u gedurende een drietal jaar bij de olieraffinaderij in Mosul. In 1991 verhuisde u bij de komst van de Koerden in Zakho naar de Zayouna wijk te Bagdad. Daar werkte u bij de olieraffinaderij van Taji. Tevens verkocht u in die periode auto-onderdelen.

In 1992 huwde u met A.J.(...). In 1996 bent u samen met haar en jullie kinderen naar Nederland vertrokken. U werd daar als vluchteling erkend op 25 juli 1996. Op 10 december 1997 doodde u uw echtgenote tijdens een hoogoplopende ruzie omtrent de kinderen. U werd bij vonnis van 24 november 1998 door het gerechtshof te Arnhem veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar, wegens doodslag c.q. moord en doodslag, strafbaar gesteld in artikel 287 van het Nederlands Wetboek van Strafrecht, gepleegd op 10 december 1997. U verklaart zes jaar in de gevangenis te hebben gezeten.

Na uw vrijlating trok u eerst even in bij uw moeder en zus die tevens in Nederland verbleven. Uw kinderen waren onder de kinderbescherming geplaatst. U had geen relatie meer met hen, Nederland had u dan ook niets meer te bieden en u besloot begin 2004 vrijwillig terug te keren naar Irak.

U vestigde zich toen in de wijk Kisto te Zakho en werkte bij de olieraffinaderij van Tawke. Daar vond fraude plaats door Koerdische werknemers. U weigerde het onjuiste aantal opgeboorde olievaten te ondertekenen. U vreesde als christen des te meer bij problemen beschuldigd te worden van diefstal als u zou ondertekenen. Omdat u bleef weigeren te tekenen, werd u verschillende keren bedreigd, zowel per brief als in persoon. U werd tevens in elkaar geslagen. Vanaf juni 2004 werd u tevens bedreigd door leden van uw ex-schoonfamilie. Ze stuurden mensen op u af om wraak op u te nemen omdat u uw echtgenote had gedood. Uw huis werd overhoop gehaald en beschoten. U werd tevens in elkaar geslagen. De dominee waarschuwde u dat als u in Irak zou blijven, u gedood zou worden. Hij hielp u door een document op te stellen met uw doopnaam - op basis waarvan u een paspoort bekwam om Irak te kunnen verlaten. Eind 2004, begin 2005 bent u definitief vertrokken uit Irak.

Op 6 januari 2005 diende u hier in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zoals later bleek, deed u dit op basis van valse identiteitsgegevens (uw doopnaam S.D.S.(...) en uw doopdatum - 4 november 1965 - als geboortedatum). U legde ook een Iraakse identiteitskaart voor met deze gegevens. Bovendien bracht u een bedrieglijk asielrelaas dat u aankocht via uw smokkelaar naar voor. Op 9 augustus 2005 werd de vluchtelingenstatus u geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 9 november 2009 werd het hiertegen ingetekende beroep door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen.

U verklaart in 2012 de Belgische nationaliteit te hebben verkregen. Uw schoonfamilie zou echter hebben geklikt over het feit dat u valse gegevens gebruikte bij het verlaten van Irak en dus ook bij het verdere verloop van uw verblijf in België. Rond 2017 werd hierop uw Belgische nationaliteit ingetrokken. U werkte in België jarenlang bij Umicore, maar u raakte dit werk kwijt omwille van de door u gepleegde identiteitsfraude. U hoopte een verblijfsstatus te krijgen via de vrouw waarmee u wettelijk samenwoont, de Iraakse erkend vluchteling Z.Y.H.(...) (CG , 15/35229; O.V. 8.172.157). Dit bleek echter niet zo evident.

Op 22 februari 2021 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U beweert bij terugkeer nog steeds te vrezen voor uw voormalige Koerdische collega's. Bovendien vreest u uw schoonfamilie die nog steeds wraak zou willen nemen voor de dood van uw ex-echtgenote. Tot slot vreest u als Armeens christen tevens omwille van de spanningen tussen de PKK en de Turken in de regio Zakho.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u kopieën voor van de eerste pagina's van uw Iraakse paspoort (d.d. 30/9/15), een verklaring van de kerk i.v.m. het gebruik van uw doopnaam, een verklaring i.v.m. uw Iraakse nationaliteit, een Iraaks bewijs van goed gedrag en zeden, een Belgisch bewijs van wettelijke samenwoning, een Belgisch attest van gezinssamenstelling en uw vakantie- en tewerkstellingsattest van Umicore.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Dient gewezen te worden op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een verzoeker om internationale bescherming wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie (het Verdrag van Genève van 28 juli 1951) - hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voormeld artikel 1F genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, F, lid b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard. (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

In casu blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) onomstotelijk dat u uw echtgenote hebt gedood. U verklaart hiervoor immers te zijn veroordeeld door de rechtbank van Almelo en gedurende zes jaar in de gevangenis te hebben gezeten (CGVS p.7, 18-19).

Er dient te worden vastgesteld dat aan de voorwaarden om te spreken van een uitsluitbare handeling of handelingen is voldaan, en dit om onderstaande redenen.

De feiten vonden plaats in 1997 in Nederland (zie beschikking IND d.d.07/05/2004, p.3), waarmee 'an sich' aan de vereiste is voldaan dat deze gebeurtenissen buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens tot dit land als vluchteling te worden toegelaten.

Voorts was u persoonlijk de dader (CGVS, p.6, 18) en dient doodslag te worden gekwalificeerd als een ernstig niet-politieke misdrijf in de zin van artikel 1, par. F(b) van de Vluchtelingenconventie. Artikel 287 van Nederlands Wetboek van Strafrecht, op basis waarvan u veroordeeld werd, stelt: "Hij die opzettelijk een ander van het leven berooft, wordt, als schuldig aan doodslag, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijftien jaren of geldboete van de vijfde categorie." In casu blijkt uit uw verklaringen dat u de persoon met wie u een huwelijksrelatie en kinderen had van het leven beroofd heeft door het gebruik van fysiek geweld toen een ruzie escaleerde (CGVS, p.6, 18). Naast de aard van de feiten waarvoor u schuldig

werd bevonden, dient ook gewezen te worden op de opgelegde gevangenisstraf van 9 jaar (zie supra). Ook naar Belgisch recht worden dergelijke feiten bovendien als ernstig beschouwd. Op doodslag – hierin gedefinieerd als “doden met het oogmerk om te doden” - staat in het Belgisch strafrecht immers een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (Art. 393 Strafwetboek). Bijgevolg kunnen de feiten waarvoor u veroordeeld werd en die een bijzonder ernstige en intentionele schending van de fysieke integriteit van het slachtoffer vormen, niet anders dan als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie beschouwd worden.

Verder kan ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Uit uw verklaringen en de Nederlandse beschikking van 7 mei 2004 blijkt dat u schuldig bent aan doodslag op uw echtgenote. Nergens uit uw verklaringen blijkt enige politieke dimensie. Het betreft intrafamiliaal geweld. U doodde uw echtgenote door haar slagen toe te brengen in een vlaag van ruzie (CGVS p.6). Jullie hadden reeds regelmatig ruzie toen jullie nog in Irak verbleven. Ze wilde de kinderen van u afnemen en de ruzie liep uit de hand. U wenste hier verder niet over uit te wijden (CGVS p.18).

Gelet op het bovenstaande en gezien uw verklaringen omtrent uw ouderschap in het gepleegde misdrijf, dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gelijk gesteld dienen te worden aan een ernstig niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht.

Geconfronteerd met de mogelijkheid dat u zou worden uitgesloten en ter verschoning van uw daden verklaart u uw straf reeds te hebben uitgezeten. U wijst er ook op dat de feiten lang geleden plaatsvonden en dat u dit niet kunt terugdraaien. U verklaart dat de feiten ondertussen zijn verjaard (CGVS p.11, 19). Het feit dat u in Nederland reeds veroordeeld werd en uw straf hebt uitgezeten, doet evenwel geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in Nederland een ernstig misdrijf hebt gepleegd. Dit geldt tevens voor het gegeven dat de feiten naar uw mening reeds lang geleden plaatsvonden. U haalt daarnaast op een gegeven moment aan psychisch niet in orde te zijn geweest op het moment van de feiten. Hiervan legt u echter geen bewijsstukken voor. Bovendien belette uw beweerde toenmalige psychische gesteldheid de Nederlandse autoriteiten niet u te veroordelen tot een gevangenisstraf van negen jaar voor de door u gepleegde feiten. Gelet op het voorgaande kan uw psychische gesteldheid ten tijde van de feiten niet als een verschoningsgrond worden aanvaard. Dat u uiteindelijk toch spijt betuigt voor het door u begane misdrijf, kan evenmin worden aanvaard als verschoningsgrond, aangezien dit element op geen enkele wijze de analyse van de vaststelling van uw individuele verantwoordelijkheid en de ernst van de feiten in casu kan beïnvloeden (CGVS p.20). Bovendien moet de oprechtheid van deze spijtbetuiging ook enigszins worden gerelativeerd, gelet op het feit dat u jarenlang hebt verzwegen dat u uw echtgenote doodde. U diende aanvankelijk in 2005 een verzoek om internationale bescherming in België in zonder melding te maken van deze feiten. Meer nog, u gebruikte toen valse identiteitsgegevens en diste tevens een vals asielrelaas op. U verzweeg toen zelfs bovendien een echtgenote gehad te hebben en een periode in Nederland te hebben verbleven. U trachtte dus de Belgische asielinstanties te misleiden. U verklaart dit door te stellen dat u uw slechte herinneringen wilde vergeten en opnieuw wilde beginnen (CGVS p.17). Wat daar ook van zij, dergelijk gedrag getuigt bezwaarlijk van een oprecht schuldinzicht of enige bereidheid om uw volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek van de Belgische asielinstanties. U kreeg toen geen internationale bescherming, maar enkele jaren later verkreeg u wel de Belgische nationaliteit op basis van uw alias. U beweert een goed mens te zijn en zelfs geen parkeerboete te hebben gehad terwijl u in België verbleef (CGVS p.14). U had hier met niemand problemen. U hebt hier in België jarenlang gewerkt en belastingen betaald. Dit alles doet tevens geen enkele afbreuk aan de ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u veroordeeld werd door een Nederlandse rechtbank (CGVS p.18-19). Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of de feiten in kwestie een ernstig niet-politiek misdrijf vormen.

U haalt bijgevolg geen afdoende verschoningsgronden aan dewelke u zouden vrijstellen van uw individuele verantwoordelijkheid.

Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens een ernstig niet-politiek misdrijf hebt begaan. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet. Om dezelfde redenen dient u eveneens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het betreft hier immers slechts kopieën van de eerste pagina's van uw Iraakse paspoort (d.d. 30/9/15), een verklaring van de

kerk i.v.m. het gebruik van uw doopnaam, een verklaring i.v.m. uw Iraakse nationaliteit, een Iraaks bewijs van goed gedrag en zeden, een Belgisch bewijs van wettelijke samenwoning, een Belgisch attest van gezinssamenstelling en uw vakantie- en tewerkstellingsattest van Umicore. Deze documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, gezinssituatie en werkzaamheden in België. Geen van deze documenten bevat echter informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet een advies uitbrengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient wat dit betreft te worden opgemerkt dat u niets van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staft aan de hand van bewijsstukken.

Daarnaast is uw houding slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees. Hoewel u reeds in 1997 uw echtgenote doodde en dus sindsdien kon vrezen voor repercussies van haar familieleden, blijkt dat u kort na uw vrijlating uit de gevangenis in Nederland er vrijwillig voor koos zich terug in Irak te vestigen. Bovendien vestigde u zich terug in Zakho, waar de familieleden van uw ex-echtgenote naar u op zoek zouden kunnen komen met het oog op wraakneming, aangezien u en uw familieleden oorspronkelijk van daar afkomstig zijn. Dit valt slechts moeilijk met elkaar te rijmen en doet dan ook ten zeerste afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van hen. Temeer daar u enerzijds stelt nog tot uw vertrek uit Irak eind 2004 in Zakho te hebben verbleven, maar anderzijds beweert reeds sinds juni 2004 door hen gevisieerd te zijn geweest. U heeft bovendien geen concrete aanwijzingen als zou u na 2004 nog concreet door hen gevisieerd zijn geweest (CGVS p.3-4, 15).

Wat betreft de Koerdische collega's waarmee u problemen verklaart te hebben ondervonden dient te worden opgemerkt dat deze hun oorsprong vonden in het feit dat u weigerde mee te gaan in corruptie tijdens uw werkzaamheden daar. De problemen zouden zijn gestart een maand nadat u er begon te werken begin 2004. Toch bleef u er nog tot december 2004 aan het werk (CGVS p.12-14). Indien u werkelijk op ernstige wijze werd bedreigd, is het vreemd te moeten vaststellen dat u toch gedurende ongeveer een jaar die werkzaamheden daar bleef uitoefenen. Het is daarenboven niet aannemelijk dat die collega's u anno 2022, achttien jaar later, omwille hiervan nog steeds zouden viseren. Ten tijde van uw eerste verzoek beweerde u overigens reeds in 1991 met uw werkzaamheden in de olie-industrie te zijn gestopt.

Tot slot kan nog worden aangehaald dat uw beweringen omtrent de recente ontwikkelingen tussen PKK en Turken in uw regio tevens onvoldoende zijn om te kunnen stellen dat u niet zou kunnen terugkeren naar Irak. U bent nooit persoonlijk met een van deze partijen in aanraking gekomen (CGVS p.16-17). Recente rapporten maken verder geen melding van vervolgingsfeiten ten aanzien van de aanzienlijke christelijke gemeenschap in Zakho, die weliswaar achterstelling ondervindt maar waartegen geweld uitzonderlijk blijft. Er zijn weldegelijk strubbelingen in de regio, maar deze beperken zich in hoofdzaak tot christelijke dorpen in de regio. De Turkse bombardementen hebben reeds geleid tot ontheemding, maar Zakho stad - waar u verbleef - bleef van dergelijke bombardementen gespaard (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers in gevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 juli 2019 werd een nieuwe regionale regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie zet er de plattelandsbevolking onder druk, vernielt infrastructuur en landbouwgebied en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren bestookt door raketaanvallen en luchtaanvallen toe te schrijven aan de sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk, Erbil, Suleimaniyah en Zakho. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In het najaar van 2020 en in het voorjaar van 2021 nam het aantal incidenten waarbij burgerdoden vallen, weer af.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Dit leidde tot ontheemding in de getroffen regio's. De beschikbare informatie bevat geen melding van burgerslachtoffers die bij deze acties te betreuren zouden zijn. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In het licht van alle voorafgaande vaststellingen meent de commissaris-generaal dat verwijderingsmaatregelen in uw geval verenigbaar zijn artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat de verbeteringen die werden aanbracht na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud, geen invloed hebben op bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Verzoekschrift en stukken

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de beslissing van de commissaris-generaal genomen op 21 april 2022 en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt deze te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt:

“1. Voor zijn vertrek naar Europa in 1996 was verzoeker zijn streek in Irak reeds ontvlucht omwille van de gevaarlijke situatie met de Koerden. Immers, Armeense christenen zijn een minderheidsgroep. In tegenstelling tot wat werd neergeschreven in de beslissing d.d. 21 april 2022 is de werkelijke situatie niet gestabiliseerd. De minderheidsgroep verkeert nog steeds in een precare situatie. De werkelijkheid verschilt van wat in de media wordt gemeld.

2. Gelet op het feit dat de ex-schoonfamilie verzoeker heeft verklikt, wordt nogmaals aangetoond dat de wraakacties na meer dan 20 jaren nog steeds actief zijn. Het is dan ook niet uit te sluiten dat in geval van terugkeer naar Irak, verzoeker weer slachtoffer zal worden van geweldacties, met mogelijke fatale gevolgen. In dergelijke situatie dient de asielaanvrager beschermd te worden.

3. Verzoeker heeft sinds 2007 tot en met 2020 gewerkt bij Umicore. Hij was maar liefst 13 jaren in dienst. Hij heeft aldus bewezen dat hij een harde werker is. Verzoeker wilt slechts een beter leven opbouwen en zich integreren in de maatschappij. Verzoeker heeft nooit beroep gedaan op enige hulp en steeds zelf voorzien in zijn levensonderhoud. Daarnaast heeft verzoeker sinds 2015 een bestendige relatie opgebouwd met mevrouw Z.H.(...). Tevens heeft hij een band met zijn kinderen in Nederland. Bovendien heeft verzoeker geen enkele band met Irak. Zijn hele familie is reeds in Europa gevestigd. Gelet op het feit dat verzoeker op het moment van de aanvraag reeds 17 jaren in België verblijft; Dat verzoeker steeds voor zichzelf heeft ingestaan, door te werken en in een eigen woning te voorzien; Dat verzoeker zich integreert in zijn leefomgeving; dat er sprake is van een sociaal netwerk; Dat verzoeker aldus zonder twijfel duurzaam lokaal verankerd is; Dat de duurzame lokale verankering aldus niet wordt weerlegd.

4. Gezien de leeftijd van verzoeker en de lange tijd dat hij in België reeds verankerd is, is het disproportioneel om hem omwille van vroegere veroordelingen zijn internationale bescherming te ontfeggen. Verzoeker heeft voldoende bewezen dat hij zijn leven heeft verbeterd. Verzoeker heeft geen enkel misdrijf gepleegd gedurende zijn verblijf in België. Verzoeker vraagt slechts een tweede kans om zijn oude dag veilig door te brengen met zijn familie en vriendin.

5. De beoordeling van de ernst van het desbetreffende misdrijf veronderstelt een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifiek geval. Er dient rekening gehouden te worden met de specifieke situatie van verzoeker. Er kan niet automatisch tot de uitsluiting van de internationale bescherming worden besloten omwille van een vroegere veroordeling.

6. Bij de beoordeling tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus dient de overheid rekening te houden met het geheel van gegevens die worden aangebracht. De overheid dient al deze gegevens zorgvuldig te onderzoeken en in overweging te nemen. De commissaris-generaal dient de uitsluitingsclausule enkel met de grootste omzichtigheid toe te passen, gelet op de zware gevolgen die dit heeft voor een asielzoeker. De beoordeling van de ernst van het desbetreffende misdrijf veronderstelt een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifiek geval. Verzoeker toont met bovenstaande voldoende aan dat de beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming dient te

worden vernietigd. Gelet op al het bovenstaande dient besloten te worden dat verzoeker wel de beschermingsstatus dient te worden toegekend.”

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- stuk 3: document Armeense kerk m.b.t. doopnaam;
- stuk 4: tewerkstellingsattest Umicore;
- stuk 5: attest goed gedrag en zeden Ministerie van Binnenlandse Zaken Irak;
- stuk 6: bewijs van wettelijke samenwoning met H.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 19 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Dohuk, wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar volgende rapporten:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- UEAA “Country Guidance Note: Iraq” van juni 2022;
- COI Focus “Irak – veiligheidssituatie” van 24 november 2021;
- EUAA “COI report Iraq: security situation” van januari 2022.

4. Beoordeling

4.1. De Raad wijst erop dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1F (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

4.2. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

4.3. In artikel 55/2 en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

4.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus.

Het in artikel 55/2 en in artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde misdrijf moet een zekere graad van ernst bereiken. Het begrip “ernstig (niet-politiek) misdrijf” wordt evenwel niet verder gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie noch in de Vreemdelingenwet, zodat het een autonoom karakter heeft en het de Raad toekomt om de contouren ervan vast te stellen door zich te steunen op relevante rechtspraak.

In dit opzicht heeft het Hof van Justitie een belangrijk arrest gevelde, waarin het, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “*ernstig misdrijf*” te hebben vastgesteld, eraan herinnert dat “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36).

De Raad is van oordeel dat, hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, de pertinente overwegingen ervan mutatis mutandis ook kunnen gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het voormelde arrest heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.*” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.* (...)” (HvJ C-369/17, pt. 56).

De Raad noteert, in navolging van het Hof van Justitie, eveneens dat het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen doet (zie UNHCR Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Kortom, in casu kunnen volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf:

- de aard van de daad;
- de werkelijke schade;
- de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten;
- (de aard van) de voorziene straf;
- de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.

Naast deze criteria, moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak. De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op, om een automatische toepassing van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekken op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking op de verzoeker zelf en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO practical guide on exclusion for serious non-political crimes, december 2021, p. 13-18).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p.100-112).

Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (actus reus; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (mens rea; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteits-toetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘expiation’).

Ten slotte oordeelde het Hof van Justitie tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c van de Kwalificatierichtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 105).

4.5. In casu blijkt uit de verklaringen van verzoeker en uit het de beschikking van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) van 7 mei 2004 dat verzoeker bij vonnis van 24 november 1998 door het gerechtshof te Arnhem werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar wegens ‘doodslag, c.q. moord en doodslag’ gepleegd op 10 december 1997 (NPO, p. 18-19; map met landeninformatie).

Dat de uitsluitbare handelingen werden gepleegd buiten België, in casu het land van toevlucht, is aldus duidelijk.

Wat betreft de kwalificatie van deze handelingen als “*ernstig (niet-politiek) misdrijf*” alsook verzoekers individuele verantwoordelijkheid hierin, wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Voorts was u persoonlijk de dader (CGVS, p.6, 18) en dient doodslag te worden gekwalificeerd als een ernstig niet-politieke misdrijf in de zin van artikel 1, par. F(b) van de Vluchtelingenconventie. Artikel 287 van Nederlands Wetboek van Strafrecht, op basis waarvan u veroordeeld werd, stelt: “Hij die opzettelijk een ander van het leven berooft, wordt, als schuldig aan doodslag, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vijftien jaren of geldboete van de vijfde categorie.” In casu blijkt uit uw verklaringen dat u de persoon met wie u een huwelijksrelatie en kinderen had van het leven beroofd heeft door het gebruik van fysiek geweld toen een ruzie escaleerde (CGVS, p.6, 18). Naast de aard van de feiten waarvoor u schuldig werd bevonden, dient ook gewezen te worden op de opgelegde gevangenisstraf van 9 jaar (zie supra). Ook naar Belgisch recht worden dergelijke feiten bovendien als ernstig beschouwd. Op doodslag – hierin gedefinieerd als “doden met het oogmerk om te doden” - staat in het Belgisch strafrecht immers een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (Art. 393 Strafwetboek). Bijgevolg kunnen de feiten waarvoor u veroordeeld werd en die een bijzonder ernstige en intentionele schending van de fysieke integriteit van het slachtoffer vormen, niet anders dan als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1,F (b) van de Vluchtelingenconventie beschouwd worden.

Verder kan ook geen sprake zijn van een politiek misdrijf, waarop uitsluiting niet van toepassing zou zijn. Uit uw verklaringen en de Nederlandse beschikking van 7 mei 2004 blijkt dat u schuldig bent aan doodslag op uw echtgenote. Nergens uit uw verklaringen blijkt enige politieke dimensie. Het betreft intrafamiliaal geweld. U doodde uw echtgenote door haar slagen toe te brengen in een vlaag van ruzie (CGVS p.6). Jullie hadden reeds regelmatig ruzie toen jullie nog in Irak verbleven. Ze wilde de kinderen van u afnemen en de ruzie liep uit de hand. U wenste hier verder niet over uit te wijden (CGVS p.18).”

Verzoeker betwist op geen enkele wijze dat de door hem gepleegde feiten een ernstig (niet-politiek) misdrijf betreffen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker geen afdoende verschoningsgronden aanhaalt die hem zouden vrijstellen van zijn individuele verantwoordelijkheid:

“Geconfronteerd met de mogelijkheid dat u zou worden uitgesloten en ter verschoning van uw daden verklaart u uw straf reeds te hebben uitgezeten. U wijst er ook op dat de feiten lang geleden plaatsvonden en dat u dit niet kunt terugdraaien. U verklaart dat de feiten ondertussen zijn verjaard (CGVS p.11, 19). Het feit dat u in Nederland reeds veroordeeld werd en uw straf hebt uitgezeten, doet evenwel geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in Nederland een ernstig misdrijf hebt gepleegd. Dit geldt tevens voor het gegeven dat de feiten naar uw mening reeds lang geleden plaatsvonden. U haalt daarnaast op een gegeven moment aan psychisch niet in orde te zijn geweest op het moment van de feiten. Hiervan legt u echter geen bewijsstukken voor. Bovendien belette uw beweerde toenmalige psychische gesteldheid de Nederlandse autoriteiten niet u te veroordelen tot een gevangenisstraf van negen jaar voor de door u gepleegde feiten. Gelet op het voorgaande kan uw psychische gesteldheid ten tijde van de feiten niet als een verschoningsgrond worden aanvaard. Dat u uiteindelijk toch spijt betuigt voor het door u begane misdrijf, kan evenmin worden aanvaard als verschoningsgrond, aangezien dit element op geen enkele wijze de analyse van de vaststelling van uw individuele verantwoordelijkheid en de ernst van de feiten in casu kan beïnvloeden (CGVS p.20). Bovendien moet de oprechtheid van deze spijtbetuiging ook enigszins worden gerelativeerd, gelet op het feit dat u jarenlang hebt verzwegen dat u uw echtgenote doodde. U diende aanvankelijk in 2005 een verzoek om internationale bescherming in België in zonder melding te maken van deze feiten. Meer nog, u gebruikte toen valse identiteitsgegevens en diste tevens een vals asielrelaas op. U verzweeg toen zelfs bovendien een echtgenote gehad te hebben en een periode in Nederland te hebben verbleven. U trachtte dus de Belgische asielinstanties te misleiden. U verklaart dit door te stellen dat u uw slechte herinneringen wilde vergeten en opnieuw wilde beginnen (CGVS p.17). Wat daar ook van zij, dergelijk gedrag getuigt bezwaarlijk van een oprecht schuldinzicht of enige bereidheid om uw volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek van de Belgische asielinstanties. U kreeg toen geen internationale bescherming, maar enkele jaren later verkreeg u wel de Belgische nationaliteit op basis van uw alias. U beweert een goed mens te zijn en zelfs geen parkeerboete te hebben gehad terwijl u in België verbleef (CGVS p.14). U had hier met niemand problemen. U hebt hier in België jarenlang gewerkt en belastingen betaald. Dit alles doet tevens geen enkele afbreuk aan de ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u veroordeeld werd door een Nederlandse rechtbank (CGVS p.18-19). Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of de feiten in kwestie een ernstig niet-politiek misdrijf vormen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker de desbetreffende motieven geheel ongemoeid laat, waardoor deze zonder meer overeind blijven.

Uit de voorafgaande geciteerde motieven van de bestreden beslissing volgt duidelijk dat de commissaris-generaal in het kader van zijn beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken.

4.6. In het verzoekschrift spitst verzoeker zijn betoog tegen de bestreden beslissing volledig toe op zijn integratie en lokale verankering in België waarbij hij onderstreept dat hij gedurende zijn verblijf hier geen enkel misdrijf heeft gepleegd, zijn zeventienjarig verblijf in België benadrukt alsook zijn professionele werkzaamheden hier, zijn relatie met H. en zijn sociaal netwerk en aanstipt dat hij geen enkele band meer heeft met Irak.

Deze betreffen evenwel geen elementen die afdoende tegenwicht kunnen bieden aan het geheel van alle andere bevindingen, hogerop besproken, waaruit terdege de ernst van de gepleegde feiten blijkt, en kunnen evenmin zijn individuele verantwoordelijkheid hierin opheffen.

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, kan de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval.

Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een

actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 53-54 'Proportionality – why inappropriate'; p. 117-119 'Expiation').

Het Hof heeft bevestigd dat wanneer een persoon wordt uitgesloten, daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109-111).

4.7. Waar verzoeker verwijst naar de situatie van Armeense christenen en de wraakacties van zijn ex-schoonfamilie, wijst de Raad erop dat dit niets afdoet aan de gedane beoordeling dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig (niet-politiek) misdrijf en dat hij moet worden uitgesloten van de internationale bescherming. Een onderzoek naar voormelde elementen is hier dan ook niet aan de orde vermits hiermee niet kan worden aangetoond dat verzoeker niet moet worden uitgesloten van internationale bescherming omwille van het doden van zijn echtgenote.

Het betoog heeft veeleer betrekking op het tweede onderdeel van de bestreden beslissing dat voortvloeit uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13° van de Vreemdelingenwet juncto uit artikel 55/2 en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat een verzoeker van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden uitgesloten, geeft hij een advies over de vraag of een maatregel tot verwijdering naar het land van herkomst van deze verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook al komt dit advies voor in de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, is het te onderscheiden van die beslissing als negotium.

De Raad wijst erop dat dit advies op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en dat het advies van de commissaris-generaal slechts voorafgaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet, zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 21 januari 2020, nr. 246.785; RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Verzoekers verwijzing naar de situatie van Armeense christenen en de wraakacties van zijn ex-schoonfamilie, is dan ook niet dienstig.

4.8. Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat is voldaan aan de constitutieve elementen van artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

4.9. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES